

Лауреати «Смолоскипа»

Ксенія Мейта

ТАРГАНИ

ЗБІРКА ОПОВІДАнь

Київ
«СМОЛОСКИП»
2024

УДК 821.161.2'06-31
М45

Таємничий світ самоусвідомлення, поруч із намаганням знайти відповіді на актуальні виклики сьогодення. Потік свідомості, котрий тягне за собою постійну ніцшеанську переоцінку цінностей. Клубок думок зненацька перетворюється на нитку Аріадни. Очуднення моментів повсякдення крізь призму власного досвіду. Мовні ігри за допомогою самоаналізу. Коло Уробороса з відсутніми початком та кінцем. Особисте знайомство з тарганами несвідомого.

✕ ТАРГАНИ

Мої тексти — як моя кушетка. Пантеон маргінальних персонажів «Виграшів». Декретна відпустка з догляду за Платоновими ідеями. Приміряти на себе чужі біографії. Відставання за штучно сконструйованим графіком. Акцентуваність на тому, що для інших здається пройденим етапом. Компенсація підліткового віку. Дисертація до 40 років. Ходіння протореним маршрутом. Формування заздалегідь відомого розкладу. Сентименталізм відволікає від сформованої лінії. «Історія Тома Джонса, знайди». Більшість подій відбувається з твоєї волі. Більшість подій відбувається. Прагнення пересвідчитися в обраному шляхові. Доля Бреєра за Яломом. Жертвувати одним заради іншого. Час — найцінніше, що можна віддати. Перевіряти власну ідеологію, годинами зіставляючи аргументи з контраргументами. Ніколи не знати остаточної відповіді. Деталі постійно змінюються. Хто я? Божевільні ідеї. Ризикування спокоєм та здоровим сном. Марення не дають перейти до байдужораціонального філістерства. Чи варто? Чи готова я? «Танець» Матісса у виконанні

тарганів у голові. Бажання бути сприйнятою. Що порадите, хлопці й дівчата? Чи зміниться мій графік? А, ви надто зайняті аналізом концепції Тевено та Болтанські. Психологічна нестабільність. Вагони текстів для ознайомлення. Складати списки — надто невдячна справа. Однаково послідовність дій вирішить Його Величність Хаос. «All by myself // Don't wanna be // All by myself // Anymore».

Адаптація до відсутності. Роздуми затягнулися надто надовго. Саморозвиток чи самореалізація? Раціональна витрата часу та зусиль — не для тебе. Хаотично набираєш усе нові й нові рядки. Заплутуєшся дедалі більше. Довго ігноровані сфери існування вийшли на демонстрацію задля захисту своїх прав. Чи допоможуть дипломати в цьому випадку? Повстання репресованого. Тепер не лише як психозів. Віртуальна програма створення копій Робін Гудів із усім необхідним функціоналом. Розпродаж позитивних персональних якостей, який ти проспала. Ігнорування порад щодо пріоритетів. Інтуїтивно обираєш кращий для себе шлях. Або ні. Загадковість майбутнього. Ребуси знову примушують зраджувати власним принципам. Не можна розв'язувати місяцями одну дитячу загадку. Поява чогось нового розхитує звичний баланс чергування дедлайнів із прокрастинацією. Пробудження

від емоційної сплячки. Головна роль у всіх фільмах Люка Бессона. Конфлікт між поведінковими нормами в різних соціумах залежно від попередньо узгоджених елементів мовних ігор. Докінз був правий: ми нічим не відрізняємося від інших видів. Небажання приєднуватися до колективного середньовічного карнавалу. Відвідуйте паноптикуми без мене. Ніколи не пробачати іронізування з чужої слабкості незалежно від давності подібних учинків. Моральний кодекс дослідниці аналітичної філософії. З тебе сміються. Тебе сприймають як людину абсурду. Органічно почуватися в образі білої ворони. Пріоритет епатажу перед комплексами. Унікальність у дрібницях. Не адаптуватися до загальних смаків. Учорашні жертви булінгу пишуть п'єси та читають лекції на TED. Порозуміння чи одностороння адаптація? [REDACTED]

[REDACTED] Потреба говорити. Надмірність у спілкуванні. Щирість, яка межує з нерозсудливістю. Чесна демонстрація негативних рис характеру. Вимога цього від інших. Обурення через втрату ілюзій. Не акторка. Задля вираження емоцій не потрібні дублери. Відображення рис «нового роману» у повсякденному спілкуванні. Хіба мої таємниці щось важать у цьому світі, щоб так над ними трястися? Чому інші думають інакше? Відсутність здивування від поведінки героїв,

the mirror // No, that isn't me». Емпатувати внаслідок ефекту присутності. Сам як інший. Вимушена мімікрія під потреби гравців на флейті. Принцип чесної гри вигідний тільки білим гетеросексуалам. Огидність партії попри відомі умови. Мімікрія Нарциса під Орфея як наочне втілення дисонансу принципу насолоди з принципом реальності. Як Цинциннат, чекаю на остаточний час страти.

✘ КРИТИК ТА ЙОГО ТІНЬ

Завжди на другому плані. Тотальне невизнання соціуму, здатного розуміти лише безпосередню реалізацію, продиктовану натхненням. А що робити тим, у кого певні форми втілюються не напряму, а стрибкоподібно? Іще не науково, уже не художньо. Моменти, коли блоги стають прогресивнішими за папір та файл у «.doc». Забування про те, що в інтерпретації відбувається все найцікавіше, що не дає дзеркалу Лакана перетворитися на звичайне відображення Нарциса. Барт мав рацію:— критику не прикриєш ідеологічними штампами навіть тоді, коли «таке бачення» художника обурює усіх інших людей. Справжній художник не думає про образи. Відсутність образ та розуміння здатності до

самовираження конструктивним шляхом наявні в його світогляді інтуїтивно. На Еросі й Танатосі піарилися лише ті, у кого за піаром не стояло нічого. А втім, творчість нагадує автоматичне письмо, що проявляється саме в порядку з хаосу, що його індивід хоче донести світу. Складання фігур, із яких складно отримати слово «Вічність» без знижки на деррідіанську деконструкцію. Написання рядків, котрі вмщують більше, ніж одну людину, її страхи та фобії. Бажання передати світові чесне та нехай навіть неупорядковане, зате, безперечно, важливе знання. Критиків ненавидять. На них зляться. Їх зневажають, і художники, які «так бачать» — передовсім, незважаючи на своє бажання пройтися лабіринтом Мінотавра. Адже трагічною є ситуація кидання виклику чужим думкам. Той, хто наважується на це, стає своєрідним Сізіфом, який вважає себе найщасливішим, навіть коли, створюючи умовний канон, що амбітно претендує на істину в останній інстанції, утім, усвідомлює, що його максимум насправді — запропонувати нову назву для едипового комплексу, відштовхуючись від «Улісса».

Фортінбрас не виконує жодної сюжетотворчої ролі, крім свідчення про події. Хоч і це означає стати самоцінним, якщо слідувати логіці Бадью. Але звідки ми знаємо, що критик веде нас по стежках події, а не створює її

симулякр? Що він не цинічно обманює нас, експлуатуючи чужу фантазію через невміння реалізувати власну в доступних для всіх верств населення формах? Невдячна це справа — переказуючи власні враження від твору, претендувати на те, щоб вважатися більшим експертом за того, хто відчитав лише сюжетну лінію. Внутрішні суперечки з автором, читачами та з самою собою, коли не знаєш, чи має ідіома, яку вжив письменник, бодай якесь значення. Хіба якщо не практикуєш *close reading*, звичайно, — це крутіше за дзен із мотоциклами. Діалогізм, якому б позаздрили Сократ та ██████. Про Левінаса взагалі не йдеться — сам як інший у чистому вигляді! Навіть сам як інший сам. *The challenge is taken*. Тесеї готовий до блукання дорогою довжиною в нескінченність!

✘ ПРО ДЕТЕРМІНІЗМ

Тебе тягнуть на пошуки пригод, прагнучи силоміць вигнати з насидженої зони комфорту. Тебе примушують робити речі, котрі ти сама латентно бажала виконувати. Тягнуть тебе в болото, безпросвітність якого усвідомлюється лише згодом. Рятуються, занапастивши тебе. Нагадуєш собі Йозефа К. сліпим підкоренням, знаючи